

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 17 czerwca 2024 r.,
zażalenia M. M. na zarządzenie z dnia 9 stycznia 2023 r. sygn. akt I ZPI
47/22, w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o zezwolenie na
pociągnięcie do odpowiedzialności karnej SSR B. C. oraz SSR P. S.

postanowił:

1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 18 marca 2020 r. do Sądu Najwyższego (sygn. akt I ZPI
47/22, uprzednio DPI 17/22) wpłynął wniosek M. M. o z 4 marca 2020 r.
o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej:

1. B. C. – sędzi Sądu Rejonowego w W. o popełnienie czynów z art.
231 § 1 k.k.
2. P. S. - sędziego Sądu Rejonowego w W. o popełnienie czynu z
art. 231 § 1 k.k. W zw. z art. 270 § 1 k.k.

Zarządzeniem z dnia 9 stycznia 2023 r., sygn. akt I ZPI 47/22, Prezes SN kierujący pracą IOZ, w zastępstwie którego działał SSN Marek Motuk, odmówił przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Rejonowego w W. B. C. i P. S. złożonego przez M. M. z uwagi na jego oczywistą bezzasadność – zgodnie z treścią art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. Z 2020 r. poz. 2072 ze zm.) – dalej: „u.s.p.”

Zażalenie na powyższe złożył M. M. zaskarżając je w całości wskazując na jego lakoniczność, ogólnikowość, brak rzetelnego i merytorycznego odniesienia się do przedstawionych wywodów prawnych, a nadto wskazał na brak oceny, czy w rozpatrywanej sprawie został zgromadzony pełny materiał dowodowy niezbędnego do oceny zasadności wniesionego wniosku. W oparciu o tak skonstruowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów: B. C. i P. S., względnie o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy sądowi i instancji do ponownego rozpatrzenia.

Sąd najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie jest niezasadne, a zatem zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.

Przed odniesieniem się do kwestii merytorycznych stwierdzić należy, że pismem z dnia 26 listopada 2018 r. M. M. wniósł do Sądu Rejonowego w W. subsydiarny akt oskarżenia przeciwko: sędzi (obecnie) Sądu Rejonowego w W. – B. C. zarzucając popełnienie czynu

z art. 231 § 1 k.k. oraz sędziemu Sądu Rejonowego w W. – P. S. – zarzucając popełnienie czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 20 lutego 2020 r. sygn. akt [...] na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 i 10 k.p.k. oraz art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie wskazanych sędziów z uwagi na brak uzyskania wymaganego zezwolenia sądu dyscyplinarnego na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów co stanowiło ujemną przesłankę procesową. Sąd nadto wskazał, że nawet gdyby nie zaistniała wskazana powyżej ujemna przesłanka procesowa, to postępowanie także podlegałoby umorzeniu, gdyż sąd ten nie dopatrzył się popełnienia przez sędziego B. C. oraz sędziego P. S. czynów z art. 231 § 1 k.k.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł M. M. zaskarżając je w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi i instancji do dalszego procedowania.

Jednocześnie pismem z dnia 4 marca 2020 r. M. M. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów:

1. B. C. – sędzi Sądu Rejonowego w W. o popełnienie czynów z art. 231 § 1 k.k.

2. P. S. - sędziego Sądu Rejonowego w W. o popełnienie czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.

oraz o wyznaczenie w trybie art. 80 § 2 b ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia i podpisany wniosku przez adwokata albo radcę prawnego będącego pełnomocnikiem.

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 8 czerwca 2020 r. sygn. [...], utrzymał w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w W. z

dnia 20 lutego 2020 r. sygn. akt [...] dzielając stanowisko Sądu i instancji, że w niniejszej sprawie nawet gdyby nie wystąpiła negatywna przesłanka procesowa w postaci braku uzyskania wymaganego zezwolenia sądu dyscyplinarnego na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów wskazanych we wniosku, to postępowanie należałoby umorzyć z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Abstrahując od powyższego wskazać należy, że zastosowany tryb z art. 80 ust. 2b ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych, pozwalał na merytoryczną ocenę wniosku M. M. pod kątem jego „oczywistej bezzasadności”.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, w zaskarżonym zarządzeniu prawidłowo ustalono, że już sam opis czynu zarzucanego sędziom B. C. i P. S. kwalifikowanego przez wnioskodawcę z art. 231 § 1 k.k. nie zawiera znamion czynu zabronionego, albowiem zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje na dostateczne podejrzenie, że sędziowie, wobec których skierowano wnioski o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, swoim zachowaniem zrealizowali znamiona przestępstwa opisanego we wniosku.

Podejrzenie popełnienia przestępstwa przez sędziego powinno być "w pełni uzasadnione, nie nasuwające żadnych istotnych wątpliwości lub zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia samego czynu, jak i występowania innych znamion objętych przez ustawę ramami zasad odpowiedzialności karnej" (SNO 29/03, LEX nr: 470220). Pamiętać przy tym należy o statusie sędziego, w znacznym stopniu wyróżnionym ze względu na przydany mu z aktu nominacji udział we

władzy w postaci szeroko zakreślonej swobody orzeczniczej (imperium władzy sędziowskiej).

Podnoszone przez M. M. zarzuty uzasadniające wydanie przez Sąd Najwyższy zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów sprowadzają się w istocie do przekroczenia 7-dniowego terminu do rozpoznania wniosku w sprawie [...], jak i oznaczenia przedmiotu rozpoznawanej sprawy czy też daty jej rozpoznania. Błędy te nie mają charakteru zaniechania, czy też niewłaściwego wykonania obowiązków służbowych, albowiem mogą stanowić podstawę w postępowaniu odwoławczym. Tym samym nie zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.

W konsekwencji powyższych ustaleń stwierdzić należy, że dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia ocena zarzutów jest prawidłowa, pełna i w żadnej mierze nie można jej czynić zarzutu lakoniczności czy dowolności. Wniosek wskazujący na istnienie podstaw faktycznych i prawnych do przedstawienia wskazanym tam sędziom zarzutów uznać należało za oczywiście bezzasadny, odmawiając jednocześnie jego przyjęcia, tak jak na podstawie art. 80 § 2b ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych postąpiono w zaskarżonym zarządzeniu.

Z podanych wyżej powodów Sąd Najwyższy, postanowił, jak w części dyspozytywnej.

[M. T.]

[ms]

